

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

4 februari 1998

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

– van mevrouw Vera Dua, de heer Leonard Quintelier, mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht
en de heren Bruno Tobback en Johan Sauwens –

**betreffende de instelling van een certificaat voor duurzaam bosbeheer in het kader van
het invoeren van een ecolabel voor hout**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. Algemene problematiek van duurzaam bosbeheer

De ontbossing in de wereld, in het bijzonder de vernietiging van het tropisch regenwoud, wordt reeds sedert geruime tijd erkend als een belangrijk mondiaal milieuprobleem.

Het World Resource Institute (WRI) publiceerde in 1997 een alarmerend rapport over de ontbossingsproblematiek : de helft van de oorspronkelijke wereldbosoppervlakte (ongeveer 3 miljard ha) is reeds verdwenen, waarvan het grootste deel ontbost werd in de voorbije 30 jaar.

Volgens de FAO is de jaarlijkse ontbossingsindex in tropische landen gestegen van 15,4 miljoen ha in 1980 tot 17 miljoen ha in 1990.

Als voornaamste bedreigingen voor de oerbossen noemt het WRI : de commerciële houtkap, mijnbouw, energie- en infrastructuurprojecten, omzetting in landbouwgronden, overbegrazing en het verzamelen van brandhout.

Recente diepgaande studies hebben aangetoond dat de rol van de houtkap in de vernietiging van primaire bossen lang onderschat werd.

In een studie, uitgevoerd in opdracht van het WWF stelt DUDLEY N. (1996) in dit verband : "Als we kijken naar de ecologisch meest waardevolle wouden en het voortbestaan van de biologische diversiteit in deze bossen als belangrijkste criterium aanhouden, dan is de houthandel vandaag op wereldvlak de belangrijkste oorzaak van bosdegradatie."

Industriële houtkap vormt momenteel de belangrijkste bedreiging voor de resterende oerbossen in de gematigde (Canada ...) en de boreale (Canada, Siberië, Europees Rusland) regio's. Een deel van het hout afkomstig uit deze oerbossen komt ook bij de Vlaamse consument terecht.

Ook in bepaalde tropische streken is bosexploitatie de voornaamste oorzaak van het verdwijnen van het tropisch bos (Congo, Indonesië en de Centraal-Afrikaanse Republiek).

In andere regio's zorgt bosexploitatie voor fragmentering en vooral ontsluiting van oerwouden. Eenmaal de exploitatiewegen aangelegd zijn, vormen deze een ideale toegangsweg voor landloze boeren in oorspronkelijk ontoegankelijke oerwouden.

Dit is onder meer het geval geweest in Zuid-Amerika (Brazilië), Maleisië en een reeks West-Afrikaanse landen.

Naast de wereldwijde bosvernietiging is er ook in groeiende mate een kwalitatieve crisis in de bosbouw. In een aantal landen, waaronder België, is er weliswaar een lichte toename van de bosoppervlakte, maar al te vaak is het beheer van de bossen te eenzijdig gericht op houtproductie.

Zo worden nog steeds oude en ecologisch waardevolle bossen omgezet in plantages (bijvoorbeeld naaldhout, populier), wat een bedreiging vormt voor de biodiversiteit.

Deze wereldwijde tendens naar intensifiëring van het bosbeheer wordt gedreven door de snel groeiende vraag naar hout- en natuurproducten.

In ons land zijn de oerbossen reeds lang geleden ontgonnen, maar ook goed beheerde semi-natuurlijke loofbossen zijn bijzonder zeldzaam in onze regio.

Het is daarom nodig om ook hier inspanningen te leveren om de bosbouw natuurgetrouwer te maken.

2. Duurzaam bosbeheer stimuleren via een ecolabel voor hout

In het recente verleden werd door de milieubeweging opgeroepen tot een boycot van tropisch hout in het Westen als middel om de bosvernietiging in tropische landen tegen te gaan.

Dit heeft echter niet het gewenste resultaat gehad, omdat dit door derdewereldlanden wordt beschouwd als een belemmering van hun economische ontwikkeling door het rijke Westen zonder dat daar iets tegenover staat. Dergelijke acties worden ervaren als een vorm van ecologische kolonisatie.

Deze boycotacties hebben trouwens maar een gering succes gehad.

Wel wordt vastgesteld dat in het Westen hout meer en meer werd vervangen door andere producten zoals PVC of aluminium, wat vanuit ecologisch standpunt minstens even negatief is als het gebruik van tropisch hardhout.

Vandaar dat gezocht wordt naar andere middelen die effectiever zijn.

Het wereldwijd toepassen van de basisregels van duurzaam bosbeheer geeft de beste garanties voor bosbescherming.

Een groot deel van de houtproducten op de wereldmarkt wordt geproduceerd op een asociale en milieu-onvriendelijke manier.

Nochtans kan hout een milieuvriendelijk product zijn op voorwaarde dat dit wordt geëxploiteerd op een verantwoorde wijze.

Het is daarbij van essentieel belang aan de consument precieze informatie te geven over de herkomst van het hout en de wijze waarop de bossen beheerd en geëxploiteerd worden, zodat de consument weet wat hij koopt en met kennis van zaken een keuze kan maken voor duurzaam hout.

Daarom wordt meer en meer geopteerd voor het instellen van internationaal erkende ecolabels voor hout die worden toegekend aan houtproducten afkomstig uit duurzaam beheerde bossen.

Belangrijk is dat het gebruik van een dergelijk ecolabel voldoende waarborgen biedt aan de consument zodat deze de garantie heeft dat het wel degelijk uit een duurzaam beheerd bos komt.

Momenteel bestaat daaromtrent geen enkele officiële regeling met als gevolg dat allerlei dubieuze neplabels de markt overspoelen.

Het is evident dat er naast ecolabeling van hout nog andere complementaire beleidsmaatregelen moeten genomen worden om een betere bosbescherming wereldwijd te garanderen, onder meer door het verbruik van hout en papier te beperken, door het stimuleren van hergebruik van hout- en papierproducten, door het erkennen van grote oppervlakten bos als bosreservaat, door het aanmoedigen van duurzaam bosbeheer bij privé-bos-eigenaars.

Op de UNCED-conferentie in Rio was duurzaam bosbeheer een belangrijk thema, maar er werden enkel vage conclusies getrokken omdat er geen consensus was over de wijze waarop dit kan gere-

aliseerd worden. De landen van de Derde Wereld wilden garanties dat zij niet de dupe zouden zijn van het streven naar ecologisch verantwoord bosbeheer.

Door de bekrachtiging van de Rio-Conventie heeft Vlaanderen zich geëngageerd om werk te maken van duurzame ontwikkeling op alle beleidsniveaus, en in het bijzonder ook inzake bosbeheer.

Dit kan gebeuren door ook bij ons een systeem van ecolabels voor hout in te voeren als middel om het duurzaam bosbeheer te stimuleren.

Daartoe moeten voor Vlaanderen criteria van duurzaam bosbeheer opgesteld worden. Bossen beheerd volgens deze erkende criteria krijgen daarvoor een specifiek "certificaat" zodat het hout uit deze bossen een erkend ecolabel kan bekomen.

Tevens dient het gebruik van hout met een ecolabel te worden gestimuleerd.

3. Duurzaam bosbeheer in Vlaanderen

In Vlaanderen werd reeds veel voorbereidend werk verricht voor het vastleggen van duidelijk omschreven criteria voor duurzaam bosbeheer.

Zo werden in 1992 door de Vlaamse afdeling van de internationale organisatie Pro Sylva (een internationale beweging van bosbouwers die reeds in meer dan 20 landen actief is) 9 basisprincipes van natuurgetrouwe bosbouw opgesteld :

- * bomen moeten kunnen oud worden ;
- * inheemse boomsoorten vormen de basis van bosecosystemen ;
- * een gevarieerde bosstructuur (naar soorten en leeftijd) is essentieel ;
- * zelfregulerende processen vormen de basis van het bosbeheer ;
- * voorzichtige exploitatie is nodig ;
- * natuurvriendelijk beheer van kleine natuurelementen ;
- * groepsgewijze of individuele kapping, geen kaalslag ;
- * dood hout is een element van diversiteit ;

* pesticiden worden vermeden.

Op internationaal vlak is het FSC (Forest Stewardship Council) actief op het vlak van ecolabeling.

FSC is een internationale organisatie gesticht in 1993 waarin vertegenwoordigers van milieuorganisaties (zoals WWF-International, Greenpeace International), sociale organisaties (vooral derde-wereld-NGO's en groepen die de rechten van inheemse volkeren verdedigen) alsook vertegenwoordigers van houtindustrie en bosbouw zetelen.

De prioritaire doelstelling van het FSC is het wereldwijd stimuleren van duurzaam bosbeheer door controle op het bosbeheer en het verzekeren van een aparte toegang tot de houtmarkt voor producten verkregen uit duurzaam beheerde bossen.

Dit gebeurt via het invoeren van een door het FSC erkend en gecontroleerd ecolabel voor hout.

Door FSC werden 10 algemene criteria opgesteld waaraan duurzaam bosbeheer moet voldoen :

1. het gevoerde bosbeheer moet alle bestaande wetten van het land en alle internationale verdragen respecteren en in overeenstemming zijn met de door het FSC erkende nationale regels van duurzaam bosbeheer ;
2. eigendomsrechten en grondrechten moeten gerespecteerd worden ;
3. de rechten van inheemse volkeren op land en grondstoffen moeten gerespecteerd worden ;
4. het bosbeheer moet bijdragen tot de verbetering van de sociale en economische situatie van de plaatselijke bevolking ;
5. het bos zal op een efficiënte manier gebruikt worden en aanleiding geven tot een ecologische en sociale meerwaarde ;
6. de biologische diversiteit en de kwetsbaarheid van ecosystemen en van de natuurlijke hulpbronnen water en bodem zullen gerespecteerd worden ;
7. een bosbeheersplan met langetermijndoelstellingen moet worden opgemaakt en bijgehouden ;
8. regelmatige monitoring en evaluatie van het bosbeheer moet gebeuren om de toestand van het bos te kunnen volgen ;

9. primaire bossen en bosgebieden met een belangrijke ecologische, sociale of culturele waarde moeten beschermd worden ;

10. plantages moeten volgens specifieke criteria aangeplant en beheerd worden.

Het FSC controleert certificeerders en ondersteunt nationale initiatieven die de algemene richtlijnen omzetten in nationale regels voor het bosbeheer en die gericht zijn op het invoeren van het FSC-label op de eigen markt.

Verder zijn er nog de principes inzake bosbeheer opgenomen in de verklaring van Helsinki, waarbij algemene richtlijnen voor het Europese bosbeleid werden vastgelegd.

Deze principes zijn echter minder bruikbaar omdat deze te algemeen zijn om als concrete criteria voor duurzaam bosbeheer te worden gebruikt.

Momenteel worden wel beheerscriteria uitgewerkt in het kader van het Helsinki-akkoord maar deze zijn te zwak om een echt ecologisch verantwoord bosbeheer te garanderen.

Tenslotte is er nog de "ISO-14000"-norm, uitgewerkt door ISO, dit is een vereniging van nationale normaliseringsinstituten. Ook deze norm is in de beschouwde context niet bruikbaar vermits het gaat om een bedrijfsintern kwaliteitssysteem en dus vooral de interne milieuzorg in houtbedrijven regelt, maar geen enkele controle inzake bosbeheer impliceert.

Een houtbedrijf dat rooibouw pleegt op oerbossen maar een goed systeem van bedrijfsinterne milieuzorg toepast, kan dus perfect beantwoorden aan de ISO-norm.

In die zin vormt dit certificaat eerder een interessante aanvulling bij een ander systeem dat specifiek gericht is op duurzaam bosbeheer.

Ondertussen groeit de internationale consensus om effectief werk te maken van ecolabeling van hout en certificatie van bossen.

Zo heeft het Europese Parlement in 1997 een resolutie over de bosbouwstrategie van de Europese Unie goedgekeurd (Publicatieblad, 24 februari 1997) waarin een punt specifiek handelt over certificering van duurzaam bosbeheer :

"19. De commissie moet bezien hoe een internationaal certificatiesysteem voor het duurzaam beheer

van bosbestanden kan worden opgezet. Het certificatiesysteem moet doorzichtig zijn, doelgericht, niet-discriminerend, en rekening houden met de specifieke kenmerken van elk land in biologisch, sociaal-economisch en milieu-opzicht, en ook het eigendomssysteem voor het bosbezit : de certificatie moet volledig beantwoorden aan haar doelstelling, te weten bevordering van economisch, sociaal en milieu-technisch duurzaam gebruik van bossen, in het kader waarvan nationale, E.U.- en internationale wetgeving volledig wordt gerespecteerd."

Op 26 september 1996 werd door de ACP-EU Joint Assembly te Luxemburg een resolutie goedgekeurd waarin de Lid-Staten van de Europese Unie en de ondertekenaars van de Lomé-Conventie worden aangemaand het FSC-label te erkennen en de nodige maatregelen te nemen om de toepassing van de FSC-criteria te stimuleren.

In een 15-tal landen werden reeds nationale FSC-werkgroepen opgestart met als doel :

- de eigen nationale criteria voor duurzaam bosbeheer op te maken ;
- nagaan welke bossen kunnen gecertificeerd worden op basis van deze criteria waardoor het hout uit deze bossen met het FSC-label op de markt kan worden gebracht ;
- het FSC-label promoten zodat ingevoerd FSC-hout meer kansen maakt.

In Zweden, Finland, Canada, het Verenigd Koninkrijk, Nederland, Oostenrijk, de Verenigde Staten, Australië, Duitsland, Mexico, Zwitserland, Bolivia, Ierland, Papua Nieuw-Guinea, Denemarken en Frankrijk wordt dit door FSC-werkgroepen uitgewerkt.

Ondertussen hebben reeds 3,5 miljoen ha bos het FSC-certificaat van "duurzaam bosbeheer" en wordt jaarlijks reeds 3,5 miljoen m³ hout met het FSC-label op de internationale handelsmarkt gebracht.

Het invoeren van een dergelijk systeem heeft een aantal economische implicaties, onder meer door de bijkomende kosten voor de verbetering van het bosbeheer en voor de certificatie van de bossen en de controle op de labels door internationaal erkende instanties. De voordelen zijn echter dat op lange termijn bosdegradatie wordt vermeden waardoor ook de houtproductie in de toekomst verzekerd blijft.

Het is de bedoeling dat een betere marktprijs voor deze "groene" producten bekomen wordt en dat bepaalde houtproducten, die nu niet concurrentieel zijn, een betere toegang krijgen tot bepaalde markten.

Gezien er een stijgende vraag is naar ecologisch verantwoord hout geeft dit een kans om een rem te stellen op de verdere vervanging van hout door PVC en aluminium en daardoor zal de globale marktpositie van de houtsector verbeteren.

Daarnaast zijn er uiteraard belangrijke niet-economische voordelen verbonden aan duurzaam bosbeheer, wat moeilijker kan becijferd worden : behoud van biodiversiteit, vermindering van bosdegradatie, voorkomen van erosie en overstromingen, gunstige invloed op het vlak van klimaatstabilisatie, behoud en verhoging van de waterbergingscapaciteit, bescherming van bedreigde dier- en plantensoorten, bescherming van de leefwereld van inheemse volkeren, betere sociale werkvoorwaarden in de houtexploitatie.

Eventueel moet worden gezocht naar kortetermijnaansporingen om de eerste omschakeling en de daaraan verbonden negatieve gevolgen tijdelijk te overbruggen (bijvoorbeeld via internationale hulpprogramma's voor duurzaam bosbeheer).

4. Situatie in Vlaanderen

België heeft ongeveer 630.000 ha bos, waarvan het grootste deel in Wallonië gelegen is. Vlaanderen telt slechts 120.000 ha bos of 8% van de oppervlakte.

Niet alle bossen worden duurzaam beheerd, bepaalde populierenplantages en dennenbestanden in Vlaanderen zijn niet direct voorbeelden van ecologisch waardevolle bossen.

Het invoeren van criteria voor duurzaam bosbeheer is dus ook bij ons geen overbodige luxe. Het is daarbij belangrijk dat deze criteria kunnen ingeschakeld worden in een internationaal systeem zodat de boscijgeaars gestimuleerd worden om deze toe te passen, vermits daardoor hun hout op de wereldmarkt een duidelijk herkenbare en erkende plaats kan innemen via een erkend label.

Het toekennen van een officieel certificaat aan duurzaam beheerde bossen zal in ieder geval voor de privé-sector een stimulans zijn voor een meer duurzaam bosbeheer.

Het is daarbij belangrijk dat gewerkt wordt met concrete, werkbare beheerscriteria die voldoen aan een aantal basisvereisten. Eerst en vooral moeten alle bestaande wetten en decreten nageleefd worden (boswetgeving, ruimtelijke ordening, milieu en dergelijke), ook op sociaal vlak (geen zwartwerk, behoorlijke lonen, goede beschermingsmaatregelen voor bosarbeiders).

Bij het beheer moet uitgegaan worden van de multifunctionaliteit van het bos : natuurbehoud, bodembescherming, recreatie moeten in de beheersdoelstellingen opgenomen worden.

Algemeen zijn vooral het voortbestaan van het bos, het behoud van de biodiversiteit, het streven naar kleinschalige ingrepen en het gebruik van inheemse en standplaatsgeschikte soorten de hoofddoelstellingen.

Op initiatief van WWF-België werd een Belgische FSC-werkgroep opgericht waarin vertegenwoordigers van de overheid, de houtindustrie, de boseigenaars en de milieu- en bosbouworganisaties vertegenwoordigd zijn.

In deze werkgroep wordt gepoogd tot een overeenkomst te komen over de principes waaraan duurzaam bosbeheer in ons land moet beantwoorden.

Het houtverbruik in België bedraagt 11,4 miljoen m³ per jaar. Daarvan is slechts 4,3 miljoen of 38% afkomstig van onze eigen bossen. Ons land is dus absoluut niet zelfvoorzienend op dit vlak. 62% van het hout wordt ingevoerd, zowel uit andere gematigde streken (15%), als uit boreale bossen (41%) en uit tropische bossen (6%).

De Belgische houthandelssector reageert vrij positief op de voorstellen om in België hout met een erkend ecolabel op de markt te brengen en 70 bedrijven, die meer dan de helft van de Belgische houthandel vertegenwoordigen, zijn ondertussen aangesloten bij de 'Club 97', opgericht met de bedoeling tegen 1 januari 1997 effectief FSC-gelabeld hout op de markt te brengen.

De importeurs hebben zich geëngageerd om hun plaatselijke leveranciers (bijvoorbeeld uit landen van de Derde Wereld) onder druk te zetten hout uit gecertificeerde bossen af te leveren.

Dat de houtsector vrij positief staat ten aanzien van dit initiatief is begrijpelijk : de consument is gevoelig voor deze materie en het invoeren van een ecolabel is voor de sector een beter alternatief en minder bedreigend dan de acties gericht op het

boycotten van geïmporteerd tropisch hout. Tevens hoopt men daardoor de opmars van PVC enigszins te kunnen stuiten.

5. Welke politieke acties zijn noodzakelijk

Gezien de bevoegdheidsverdeling is dit een materie die zowel op federaal als op gewestelijk niveau dient aangepakt te worden.

Op gewestelijk niveau moeten de criteria tot certificatie van duurzaam beheerde bossen officieel erkend worden.

Er moet zo vlug mogelijk een initiatief genomen worden in het Vlaamse Gewest om eigen strenge criteria van duurzaam bosbeheer te erkennen zodat het certificaat "duurzaam beheerd bos" kan worden toegekend.

Deze criteria dienen geïnspireerd te zijn op de criteria uitgewerkt door Pro Sylva en door de FSC-werkgroep.

Tevens moet in de langetermijnplanning bosbouw de optie vastgelegd worden dat alle openbare bossen tegen het jaar 2000 beheerd zullen worden volgens de erkende criteria.

Het duurzaam beheer van privé-bossen moet gestimuleerd worden door de bestaande subsidieregeling uit te breiden tot ecologische beheerswerken die in overeenkomst zijn met de erkende criteria.

Tevens is het aangewezen de successierechten voor privé-bossen die duurzaam beheerd worden te verlagen.

Daarnaast moet de Vlaamse regering zich engageren om voor het eigen houtgebruik zoveel mogelijk hout met een ecolabel te gebruiken.

Vera DUA

Leonard QUINTELIER

Anny DE MAGHT-AELBRECHT

Bruno TOBBACK

Johan SAUWENS

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Het Vlaams Parlement,

- overwegende dat duurzaam bosbeheer de beste manier is om de verdere ontbossing en degradatie van bossen op wereldniveau tegen te gaan ;
- overwegende dat ook in vele Westerse landen, waaronder België, het bosbeheer dikwijls als niet-duurzaam kan worden bestempeld ;
- overwegende dat Vlaanderen de Rio-Conventie heeft bekrachtigd en zich daardoor geëngageerd heeft initiatieven te nemen om het duurzaam bosbeheer te stimuleren ; dat het invoeren van een certificatiesysteem voor duurzaam bosbeheer en van een ecolabel voor hout uit duurzaam beheerde bossen daartoe kan bijdragen ;
- overwegende dat door diverse instanties reeds criteria voor duurzaam bosbeheer werden uitgewerkt, onder meer door Pro Sylva Vlaanderen en door de werkgroep Forest Stewardship Council (FSC) ; dat in een groot aantal landen deze criteria reeds werden omgezet in concrete beheersrichtlijnen aangepast aan het lokale bosbestand en dat dit derhalve ook dringend dient te gebeuren in Vlaanderen ;
- overwegende dat het van essentieel belang is dat er bij het uitwerken van een certificatiesysteem voor duurzaam bosbeheer in Vlaanderen aandacht is voor de inschakeling in een internationaal erkend systeem zodat het hout uit gecertificeerde bossen met een internationaal erkend ecolabel op de houtmarkt kan gebracht worden ;
- overwegende dat de ACP-EU Joint Assembly op 26 september 1996 te Luxemburg een resolutie heeft goedgekeurd waarin de Lid-Staten van de Europese Unie en de ondertekenaars van de Lomé-Conventie worden aangemaand het FSC-label te erkennen en de nodige maatregelen te nemen om de toepassing van de FSC-criteria te stimuleren ;
- overwegende dat door het Europees Parlement in 1997 een Resolutie over de Bosbouwstrategie in de Europese Unie werd goedgekeurd waarin wordt gepleit voor het opzetten van een inter-

nationaal erkend certificatiesysteem voor duurzaam beheerde bossen ;

- overwegende dat er bij vele consumenten een vraag is naar hout waarvoor garanties zijn dat het geoogst is uit duurzaam beheerde bossen ; dat er echter in ons land geen label erkend is dat daaromtrent uitsluitel geeft en dat er daardoor bij de consumenten een terecht wantrouwen is ten aanzien van reclamecampagnes voor zogezegd "ecologisch hout" ;
- overwegende dat een groot deel van de Belgische houthandel bereid is hout met een internationaal erkend ecolabel op de markt aan te bieden op voorwaarde dat dit keurmerk internationaal aanvaard wordt en garant staat voor de herkomst en de duurzame productie van het hout ;
- vraagt aan de Vlaamse regering :
 - 1° dat op korte termijn, in overleg met de Vlaamse Hoge Bosraad en de Mina-raad, concrete beheerscriteria voor duurzaam bosbeheer worden vastgelegd, die in hun geheel kunnen voldoen aan voorwaarden van internationaal opererende certificatieinstellingen, zodat in Vlaanderen de bossen die op een duurzame wijze beheerd worden een internationaal erkend eco-certificaat kunnen krijgen en het hout uit deze bossen op de markt kan gebracht worden met een internationaal erkend ecolabel ;
 - 2° dat deze criteria in hun uitwerking worden aangepast aan de specifieke eigendomsstructuur van de Vlaamse bossen en dat het invoeren van deze beheerscriteria wordt ingepast in de bestaande regelgeving met betrekking tot het beheer van de bossen ;
 - 3° dat tegen het jaar 2002 minstens alle overheidsbossen beheerd worden in overeenstemming met deze criteria en dat dit ook als doelstelling in de langetermijnplanning bosbouw wordt opgenomen ;
 - 4° dat de subsidieregeling voor privé-boseigenaars, zoals voorzien in het bosdecreet van 13 juni 1990, wordt uitgebreid voor specifieke beheerswerken in het kader van duurzaam bosbeheer op basis van de erkende criteria ;

- 5° dat zij zich engageert, wat het eigen houtgebruik betreft, bij voorrang gebruik te maken van gecertificeerd hout door dit expliciet op te nemen in alle overheidsbestekken en in die zin ook een omzendbrief te maken naar de eigen diensten en naar de lokale besturen ;
- 6° dat zij de nodige initiatieven neemt teneinde bij overdracht van privé-bossen, die beheerd worden volgens de erkende criteria inzake duurzaam bosbeheer, een verlaging van successierechten in te voeren.

Vera DUA

Leonard QUINTELIER

Anny DE MAGHT-AELBRECHT

Bruno TOBBACK

Johan SAUWENS
